

ELISABETH NOREBÄCK

NANTIA
Αθώα ή ένοχη;

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

Στις αδελφές που είναι πάντα εκεί
Στη Σάρα και τη Μαρί

1

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΤΟΠΙΟ απλώνεται στο σκοτάδι. Ο νυχτερινός ουρανός είναι κατάμαυρος και σιωπηλός. Μακρινά, αχνά φώτα δυναμώνουν σιγά σιγά.

Μια ξένη φωνή πλησιάζει ολοένα και περισσότερο, ώσπου στέκεται πλάι μου. Λέει το όνομά μου, λέει πως πρέπει να ξυπνήσω. Την ακούω, μα δεν μπορώ να απαντήσω.

Έπειτα φτάνει στ' αφτιά μου και μια δεύτερη φωνή. Δύο γυναίκες μιλούν ψιθυριστά για εμένα στο βάθος του οριζοντα. Η δεύτερη φωνή ρωτάει τη γυναίκα που προσπάθησε να με ξυπνήσει αν φοβάται.

«Μόλις υποβλήθηκε σε μια μεγάλη επέμβαση και την έχουν δεμένη στο κρεβάτι. Δεν είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη αυτή τη στιγμή».

«Δεν ξέρεις ποια είναι; Δεν ξέρεις τι έχει κάνει;»

«Όλοι ξέρουν ποια είναι και τι έχει κάνει».

«Εγώ, πάντως, δεν θα ήθελα να βρίσκομαι μόνη μαζί της».

«Σταμάτα, μπορεί να μας ακούει».

Έτσι μιλούν όλοι για εμένα. Λες και είμαι το τέρας της ιστορίας. Αυτής της ιστορίας. Κι εγώ δεν ξέρω πόσες φορές προσπάθησα να καταλάβω πώς έφτασαν εδώ τα πράγματα.

Άραγε, η ζωή των ανθρώπων ανατρέπεται μέσα σε μια στιγμή; Ή μήπως αυτό είναι αποτέλεσμα μιας αλυσίδας

γεγονότων, ένα μείγμα επιλογών και συμπτώσεων; Ίσως είναι οι συμπτώσεις, τελικά, που καθορίζουν το μέλλον μας και φέρνουν την ευτυχία ή τη δυστυχία μας.

Η γυναίκα ρωτάει ξανά αν έχω ξυπνήσει. Εγώ, όμως, παραμένω σιωπηλή και ακίνητη, αφήνω το σκοτάδι να με σφίξει στην αγκαλιά του. Δεν θέλω να ξυπνήσω. Αν υπάρχει κάποια αναπόφευκτη μοίρα που περιμένει τον καθένα μας, τότε εγώ θα προτιμούσα να παραμείνω έτσι όπως είμαι και να μην ξαναδώ ποτέ το φως της μέρας.

Ένα χέρι ακουμπάει το μπράτσο μου και η φωνή που επαναλαμβάνει το όνομά μου ακούγεται ξανά. Πρέπει να έχει περάσει μία ώρα, ή και περισσότερο. Μάλλον βρισκόμουν στο μεταίχμιο μεταξύ ζωής και θανάτου προτού συνέλθω.

Πονάω αφόρητα. Το φως από τους λαμπτήρες φθορισμού στο ταβάνι μου καίει τα μάτια και στο δέρμα μου νιώθω τον αέρα του δωματίου παγωμένο και ξηρό. Κάθε ήχος μοιάζει με μικροσκοπικά έντομα που προσπαθούν να εισχωρήσουν στ' αφτιά μου.

Το φιλικό πρόσωπο που βλέπω μπροστά μου ανήκει σε μια μαύρη κοπέλα με μακριά μαλλιά χτενισμένα κοτσιδάκια. Μου εξηγεί πως βρίσκομαι στο νοσοκομείο.

«Χθες σε εγγείρισαν. Είναι στ' αλήθεια θαύμα που κατάφερες να ζήσεις. Η κατάστασή σου είναι πια σταθερή».

Κάτι δεν πάει καλά με τα μάτια και τα αφτιά μου. Τα χείλη της κοπέλας κινούνται, αλλά ακούω τις λέξεις που βγαίνουν από αυτά με μερικά δευτερόλεπτα καθυστέρηση. Και όσα λέει επαναλαμβάνονται σαν ηχώ. Επιπλέον, έχει δύο πρόσωπα.

Δύο κεφάλια που αιωρούνται κι έρχονται γύρω. Αναρωτιέμαι αν έχω υποστεί εγκεφαλική βλάβη.

Με ρωτάει αν διψάω, κοιτάζοντας κάποιο σημείο δίπλα μου. Με κόπο γυρίζω το κεφάλι και βλέπω δύο λευκά πλαστικά ποτήρια πάνω στο κομοδίνο. Τα δύο ποτήρια ενώνονται και γίνονται ένα, και μετά χωρίζονται ξανά κι ενώνονται άλλη μία φορά.

Η κοπέλα μου δείχνει το ταμπελάκι με το όνομά της και μου συστήνεται· τη λένε Χέλεν. Εξαφανίζεται από το οπτικό μου πεδίο, και ακούω νερό να τρέχει. Έλεϊτα επιστρέφει και μου δίνει το ποτήρι. Τα χέρια μου, όμως, είναι δεμένα στα πλαϊνά του κρεβατιού, το ίδιο και το δεξί μου πόδι. Φέρνει το ποτήρι κοντά στα χείλη μου, κι εγώ ανασηκώνω λίγο το κεφάλι για να πιω. Της ψιθυρίζω ένα «ευχαριστώ» και αφήνω το κεφάλι μου να πέσει στο μαξιλάρι.

Η συσκευή στην άλλη πλευρά του κρεβατιού αναβοσβήνει και βουίζει και στην οθόνη της κινείται μια φωτεινή πράσινη γραμμή, σχηματίζοντας κορυφές και κοιλάδες. Πάνω στο στήθος μου είναι κολλημένα ηλεκτρόδια, τα οποία συνδέονται με το μηχάνημα. Δίπλα μου υπάρχει ένα στατό με ορό κι έχω φλεβοκαθετήρες και στα δυο χέρια. Το αριστερό μου πόδι περιβάλλεται από έναν χοντρό νάρθηκα, όπως και η μέση μου. Νιώθω γάζες τυλιγμένες στο κεφάλι μου, που καλύπτουν το αριστερό μου μάτι.

Η Χέλεν ελέγχει τη ροή του ορού, κοιτάζει το μηχάνημα και σημειώνει κάτι σε ένα μπλοκάκι. Έλεϊτα στρέφεται και με ρωτάει πώς αισθάνομαι. Δεν ξέρω. Μου ζητάει να της πω πώς ονομάζομαι και ποιος είναι ο προσωπικός μου αριθμός.*

* Στη Σουηδία, κάθε πολίτης λαμβάνει με τη γέννησή του έναν δεκαψήφιο προσωπικό αριθμό. (Σ.τ.Μ.)

«Γνωρίζεις ποια είμαι», της λέω κοφτά. «Με έχεις αποκαλέσει ήδη με το όνομά μου. Πολλές φορές, μάλιστα. Και σίγουρα αναγράφεται στο πλαστικό βραχιόλι που είναι περασμένο στον καρπό μου».

«Είναι ερώτηση ρουτίνας», μου εξηγεί. «Πες μου το όνομα και τον προσωπικό σου αριθμό».

Της λέω ψιθυριστά πώς με λένε και ποιος είναι ο προσωπικός μου αριθμός, κι εκείνη μου λέει πως απάντησα σωστά.

«Βρίσκεσαι στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο του Έρεμπρο. Γνωρίζεις γιατί;»

Την κοιτάζω αμίλητη. Εκείνη γέρνει το κεφάλι της ελαφρά στο πλάι και περιμένει.

«Θυμάσαι κάτι απ' όσα έγιναν;» με ρωτάει.

Κλείνω τα μάτια.

Η αιχμηρή σιδερένια ράβδος σκίζει τον αέρα και με βρίζει στο κεφάλι. Με χτυπάει πάνω από το αριστερό φρύδι και στο μάγουλο. Νιώθω το ζεστό αίμα να κυλάει στο πρόσωπό μου. Ουρλιάζω και προσπαθώ να προφυλαχθώ από το επόμενο χτύπημα.

«Ναι», απαντάω, κοιτάζοντας τη Χέλεν. «Ναι, θυμάμαι».

Κι αυτό φέρνει αναγκαστικά στον νου μου ένα άλλο περιστατικό. Όμως δεν θέλω να θυμάμαι, δεν αντέχω τη σκέψη πως κι εκείνος είχε βγάλει μια παρόμοια κραυγή μ' εμένα, γιατί εγώ τελικά κατάφερα να επιβιώσω, ενώ αυτός όχι.

«Πάρε ανάσα», μου λέει η νοσοκόμα, κι εγώ μιμούμαι τις αναπνοές της, μέχρι που ο λαιμός μου δεν με σφίγγει πια. Με παρατηρεί επίμονα, και καταλαβαίνω πως θέλει να με ρωτήσει κάτι ακόμα, ωστόσο το μετανιώνει.

Ένας αστυνομικός μπαίνει στο δωμάτιο και της επισημαίνει ενοχλημένος πως θα έπρεπε να τον είχε ενημερώσει

ότι είμαι ξύπνια. Δεν ακούω τι του απαντάει η Χέλεν. Αλλά αντιλαμβάνομαι με τι τρόπο με κοιτάζει εκείνος, βλέπω τις σκέψεις που προσπαθεί να κρύψει πίσω από το ανέκφραστο πρόσωπό του: θα ήταν καλύτερα αν δεν είχα επανέλθει στη ζωή.

Συμφωνώ απολύτως μαζί του. Κι εγώ νιώθω απογοητευμένη που είμαι ζωντανή.

«Θα με ανακρίνεις;» τον ρωτάω.

«Βρίσκομαι εδώ για να σε φυλάω», μου απαντάει.

«Μπορείς να τη φυλάς από τον διάδρομο», του λέει η Χέλεν και του γυρνάει την πλάτη. «Η πίεσή σου είναι πολύ χαμηλή και σου έχει πέσει ο σίδηρος. Θέλω να μου πεις πόσο πονάς, σε μια κλίμακα από το ένα έως το δέκα».

«Εβδομήντα έξι», ψιθυρίζω και χαμογελάω καταβάλλοντας προσπάθεια.

Η Χέλεν χαμογελάει κι αυτή και λέει ότι θα μου χορηγήσει μεγαλύτερη δόση παυσίπων. Καταπίνεται με την πεταλούδα του ορού, και σύντομα νιώθω μια πολύτιμη γαλήνη να απλώνεται σε όλο μου το σώμα. Μου συστήνει να ξεκουραστώ λιγάκι και διώχνει αποφασιστικά τον αστυνομικό από το δωμάτιο.

Η μορφήν έχει άμεση επίδραση. Το ταλαιπωρημένο κορμί μου χαλαρώνει μόλις ο πόνος το αφήνει, και κλείνω τα μάτια, ταξιδεύοντας πίσω στον χρόνο.

Πριν από έξι χρόνια ήμουν άλλος άνθρωπος. Τότε πίστευα πως θα είχα μια εντελώς διαφορετική ζωή. Αλλά από τότε πέρασε πολύς καιρός. Ήταν πριν καταλήξω στη χειρότερη γυναικεία φυλακή της Σουηδίας και προτού μια άλλη κρατούμενη προσπαθήσει να με σκοτώσει με μια αιχμηρή σιδερένια ράβδο. Όταν ακόμα πίστευα αφελώς πως η αστυνομία με είχε

συλλάβει εξαιτίας μιας τρομερής παρανόησης. Όταν ακόμα πιστευα πως όλα θα πάνε καλά.

Δεν ξέρω πόση ώρα βρίσκομαι στο περιπολικό και περιμένω να έρθει κάποιος για να μου εξηγήσει τι έχει συμβεί. Δεν πρόλαβα να αλλάξω ρούχα και είμαι ακόμα γυμνή κάτω από το μπουρνούζι. Τα χέρια μου με τρώνε από το ξεραμένο αίμα. Δεν κατάφερα να το καθαρίσω όλο. Και στην κατάσταση που βρίσκομαι, είναι πια πολύ αργά. Είμαι δεμένη πισθάγκωνα με χειροπέδες.

Προσπαθώ να παραμείνω ψύχραιμη. Προσπαθώ να κρατήσω σταθερή τη φωνή μου κάθε φορά που επαναλαμβάνω την ίδια ερώτηση, για ποιο λόγο βρίσκομαι στο πίσω κάθισμα ενός περιπολικού. Δεν παίρνω καμία απάντηση.

Παραπέρα, μπροστά στο εξοχικό, είναι μαζεμένοι οι φίλοι μου και κοιτάζουν κλεφτά προς το μέρος μου. Οι ματιές τους φανερώνουν κατηγορία, αλλά και φόβο ταυτόχρονα. Όπως εγώ, έτσι κι εκείνοι δεν μπορούν να καταλάβουν τι έχει συμβεί. Κάποιοι κλαίνε, και βλέπω μια αστυνομικό να μιλάει με έναν από αυτούς και να γράφει κάτι σε ένα σημειωματάριο. Δεν ακούω λέξη απ' όσα λένε.

Στο σημείο βρίσκονται πολλοί αστυνομικοί, και δύο περιπολικά έχουν σταθμεύσει στην αυλή. Ένας μεγαλόσωμος άντρας στέκεται έξω από το όχημα στο οποίο βρίσκομαι, με τα πόδια ανοιχτά και το ένα χέρι να αγγίζει τη θήκη του όπλου του, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει. Ο ξενώνας στο βάθος του κήπου είναι αποκλεισμένος από την κυανόλευκη ταινία της αστυνομίας, η οποία ανεμίζει στο αδύναμο πρωινό αεράκι.

Πασχίζω να διώξω τις σκέψεις που θέλουν να εισβάλουν στον νου μου, ωστόσο το βλέμμα μου δεν λείπει να ξεκολλήσει από τον ξενώνα και το υπνοδωμάτιό του.

Η αστυνομικός φεύγει από τους φίλους μου και κατευθύνεται προς το μέρος μου, κρατώντας σφιχτά την τσάντα μου. Τη δίνει στον συνάδελφό της προτού ανοίξει την πόρτα στην πλευρά μου, κι εγώ κάνω μια κίνηση για να βγω. Εκείνη με σταματάει, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο μου.

«Λίνα Άντερσον, συλλαμβάνεσαι. Πρέπει να μας ακολουθήσεις στο τμήμα».

«Οφείλετε να μου πείτε τον λόγο», της λέω. «Πείτε μου τι έγινε. Γιατί μου συμπεριφέρεστε έτσι;»

Κάνει μια γκριμάτσα ανυπομονησίας, σκύβει και μου φουρνάει τη ζώνη ασφαλείας, λέγοντας πως θα μιλήσουμε γι' αυτό αργότερα.

Πήγα με τα νερά τους από την αρχή. Έκανα ακριβώς ό,τι μου ζήτησαν και όλη την ώρα ήμουν συνεργάσιμη. Όταν μου φώναξαν να βγω από τον ξενώνα με τα χέρια ψηλά, το έκανα. Με διέταξαν να ξαπλώσω μπρούμυτα στο έδαφος και να πλέξω τα δάχτυλα πάνω στον αυχένα μου. Το έκανα κι αυτό αδιαμαρτύρητα. Αλλά τώρα έφτασε ο κόμπος στο χτένι. Κλοτσάω και τινάζω το κορμί μου σε μια απέλπιδα προσπάθεια να απελευθερωθώ. Φωνάζω τον Άλεξ, φωνάζω τη Μικαέλα, τους ικετεύω να με βοηθήσουν.

Αλλά εκείνοι δεν λένε κουβέντα. Στέκονται αγκαλιασμένοι και με κοιτάζουν σαν να τους είμαι παντελώς άγνωστη. Τους παρακαλώ κλαίγοντας να πουν στους αστυνομικούς πως δεν έχω κάνει τίποτα κακό. Η Μικαέλα μού γυρίζει την πλάτη και ο Άλεξ αποστρέφει το βλέμμα.

Η πόρτα του περιπολικού κλείνει και η μηχανή παίρνει

μπρος. Βγαίνουμε στον χωματόδρομο και αφήνουμε πίσω μας το εξοχικό. Κολλάω το πρόσωπό μου πάνω στο τζάμι και βλέπω τους φίλους μου να εξαφανίζονται. Τον σύντροφό μου και την αδελφή μου.

Με παίρνουν μακριά τους, μόνη, χωρίς να γνωρίζω για τι πράγμα με κατηγορούν, και παρόλο που είμαι ξύπνια, νομίζω ότι βρίσκομαι σε έναν εφιάλτη όπου όλοι έχουν στραφεί εναντίον μου.

ΩΡΕΣ ΩΡΕΣ ΝΙΩΘΩ τη βαριά αίσθηση ενός μουδιασμένου πόνου κι έπειτα πέφτω σε λήθαργο, όταν η μορφίνη με πιάνει. Η αδελφή Χέλεν κι ένας βοηθός θαλάμου βρίσκονται πλάι μου την επόμενη φορά που ξυπνάω. Ο αστυνομικός στέκεται στην πόρτα. Δεν έχω πια ηλεκτρόδια στο στήθος μου, το μηχάνημα δίπλα από το κρεβάτι έχει βουβαθεί και η πράσινη γραμμή δεν ανεβοκατεβαίνει πια. Τους ρωτάω αν αυτό είναι καλό ή κακό. Η Χέλεν μου απαντάει πως τα πάω καλύτερα και πως η γιατρός μου θα έρθει να με εξετάσει αργότερα. Ο βοηθός θαλάμου κρατάει ένα σάντουιτς τυλιγμένο σε πλαστική μεμβράνη κι έναν χυμό μήλου σε χάρτινη συσκευασία.

«Θα σου πρότεινα να φας κάτι», μου λέει. Ξετυλίγει την πλαστική μεμβράνη και μου δίνει το σάντουιτς. Χώνει ένα καλαμάκι στη συσκευασία του χυμού. Το ψωμί έχει γεύση ξύλου και ο χυμός είναι γεμάτος συντηρητικά. Του ζητάω να μου δώσει λίγο κρύο νερό.

«Θέλω να πας τουαλέτα», λέει η Χέλεν, αφού με βοηθάει να πιω μερικές γουλιές. «Πιστεύεις ότι μπορείς να τα καταφέρεις;»

Ο αστυνομικός μου βγάζει τις χειροπέδες. Δυσκολεύομαι αφάνταστα να κατέβω από το κρεβάτι και να διασχίσω τη μικρή απόσταση μέχρι την τουαλέτα, παρόλο που η Χέλεν

και ο βοηθός θαλάμου με υποβαστάζουν. Όλο μου το κορμί υποφέρει από τον πόνο. Δεν τολμώ, ούτε και μπορώ να στηρίξω το βάρος μου στο αριστερό πόδι. Και ο αστυνομικός παρακολουθεί με αετίσιο βλέμμα κάθε αργό βήμα μου.

«Απαγορεύεται να κλείσεις την πόρτα», λέει, αφού κατάφερα, τελικά, να φτάσω στην τουαλέτα. «Πρέπει να σε προσέχω, μήπως και επιχειρήσεις κάτι».

Η Χέλεν διαμαρτύρεται, αλλά εγώ της λέω πως δεν πειράζει. Είμαι εξοικειωμένη. Κάθομαι στη λεκάνη, ουρώ και σκουπίζομαι μπροστά τους. Έπειτα με βοηθούν να σηκωθώ. Η Χέλεν με κρατάει ενώ πλένω τα χέρια μου και παρατηρώ το είδωλό μου στον καθρέφτη πάνω από τον νιπτήρα. Βλέπω ένα χλωμό φάντασμα, με γάζες τυλιγμένες στο κεφάλι, να με κοιτάζει με αδιάφορα μάτια. Στην αριστερή πλευρά του ειδώλου ξεπροβάλλουν κοντές τούφες μαλλιών μέσα από τις γάζες. Είναι ό,τι έχει απομείνει από τα μακριά ξανθά μαλλιά που είχα κάποτε. Δυσκολεύομαι να αναγνωρίσω τον εαυτό μου.

«Έπρεπε να το κάνουν», μου λέει η Χέλεν, και η ματιά της συναντάει τη δική μου μέσα στον καθρέφτη. «Αναγκάστηκαν, ώστε να μπορέσουν να ράψουν το τραύμα στο κεφάλι σου».

Η άγνωστη γυναίκα, αυτή στην οποία έχω μεταμορφωθεί, μου αντιγυρίζει το βλέμμα. «Αποδέξου το», είναι σαν να μου λέει. «Ήρθα για να μείνω, και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό».

Μέχρι να επιστρέψω στο κρεβάτι, όλο το κορμί μου στάζει ιδρώτα. Στο τελευταίο κομμάτι της διαδρομής κρέμομαι σαν σακί ανάμεσα στη Χέλεν και στον βοηθό θαλάμου, που αναγκάζονται να με κουβαλήσουν.

Αργότερα έρχεται η γιατρός. Μου συστήνεται, αλλά ξεχνάω αμέσως το όνομά της. Μου εξηγεί πως η σιδερένια ράβδος μου προκάλεσε σοβαρότατα τραύματα. Με βρήκε στο κεφάλι και στο πρόσωπο, ωστόσο τα τραύματα στην αριστερή πλευρά του σώματός μου είναι τα πιο βαριά. Η ουλή ξεκινάει λίγο κάτω από το στήθος, συνεχίζει στη μέση και κατεβαίνει στον μηρό. Η επέμβαση ήταν εκτεταμένη. Η γιατρός θέλει να με προετοιμάσει γι' αυτά που με περιμένουν, όταν μου αφαιρέσουν τον νάρθηκα. Δυστυχώς, θα μου μείνουν οι ουλές, τόσο στο σώμα όσο και στο πρόσωπο. Μου λέει πως έχασα πάρα πολύ αίμα, ότι παραλίγο να μην τα καταφέρω. Πως ήμουν τυχερή που με βρήκαν προτού πεθάνω από αιμορραγία.

«Θα μείνεις εδώ για λίγο καιρό, αλλά σύντομα θα στέκεσαι πάλι στα πόδια σου», μου λέει και με χτυπάει φιλικά στον ώμο. «Θα συνεχίσεις να ζεις μια φυσιολογική ζωή».

Μια φυσιολογική ζωή.

Αυτό είναι τόσο χαζό, ώστε δεν μπαίνω καν στον κόπο να της απαντήσω.

Έπειτα από μια δυο μέρες δέχομαι επίσκεψη από έναν επιθεωρητή της αστυνομίας του Έρεμπρο. Κάθεται σε ένα σκαμπό δίπλα στο κρεβάτι και μου ζητάει να του πω τι ακριβώς συνέβη στη φυλακή.

Του λέω πως εκείνη η Πέμπτη ξεκίνησε όπως όλες οι άλλες Πέμπτες. Οι δεσμοφύλακες ξεκλείδωσαν τα κελιά μας, και φάγαμε πρωινό πριν μας μεταφέρουν στο εργοστάσιο της Μπίσκοπμπεργ για δουλειά. Μετά το μεσημεριανό διάλειμμα, ο προϊστάμενος μου είπε να φέρω κάτι χαρτόκουτα

από την αποθήκη, και ένας από τους δεσμοφύλακες κατέβηκε μαζί μου με το ασανσέρ. Πήρα το καρότσι που ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο δίπλα από την είσοδο και προχώρησα μόνη μου. Η αποθήκη έχει ίδιο μέγεθος με τον χώρο στον οποίο δουλεύουμε, ακριβώς από πάνω, και τα χαρτόκουτα στοιβάζονται σε κάτι ράφια στο βάθος της. Αφού τα φόρτωσα στο καρότσι, άκουσα βήματα από την άλλη πλευρά. Κάποιος βρισκόταν εκεί, αλλά όταν ρώτησα ποιος είναι, τα βήματα σταμάτησαν. Ρώτησα ακόμα μία φορά, πιο δυνατά, και σκέφτηκα να φωνάξω τον δεσμοφύλακα. Τότε, μια άλλη κρατούμενη, η Ανν, εμφανίστηκε πίσω από τη γωνία. Τη ρώτησα τι γύρευε εκεί, αλλά δεν μου απάντησε. Στεκόταν και με κοιτάζε με μίσος. Ο δεσμοφύλακας δεν φαινόταν πουθενά, και όταν πήγα να περάσω δίπλα από την Ανν, πρόσεξα πως κρατούσε στα χέρια της ένα μακρύ σίδερο. Το σήκωσε, και δεν πρόλαβα να το αποφύγω. Με χτύπησε στο κεφάλι. Έπειτα το σήκωσε πάλι για να μου καταφέρει ένα ακόμα χτύπημα. Ούρλιαξα, πσωπάτησα τρεκλίζοντας και σκόνταψα στη ράβδο έλξης του καροτσιού, λίγο προτού το σίδερο με χτυπήσει για δεύτερη φορά. Αυτός ήταν και ο λόγος που τελικά τη γλίτωσα.

«Και ποιος ήταν ο λόγος για τον οποίο σου επιτέθηκε;» ρωτάει ο επιθεωρητής. «Γιατί ήθελε να σε σκοτώσει;»

Του εξηγώ πως η Ανν, παλιά, είχε πάθει ψύχωση μ' εμένα και δεν με άφηνε στην ησυχία μου. Όταν της έδωσα να καταλάβει πως δεν ήθελα πάρε δώσε μαζί της, άρχισε να με μισεί.

«Ξέρεις, η γυναίκα αυτή ισχυρίζεται πως βρισκόταν σε αυτοάμυνα», μου λέει ο επιθεωρητής. «Πως την απείλησες και πως ωρρίτερα είχες προσπαθήσει να τη στραγγάλισεις. Έχεις να πεις κάτι;»

«Ότι εγώ είμαι αυτή που βρίσκεται στο νοσοκομείο», του

απαντάω. «Δεν είναι εκείνη που παραλίγο να κοπεί στα δυο, ούτε θα έχει ουλές για πάντα σε όλο της το σώμα».

Ο επιθεωρητής κάνει μια γκριμάτσα που φανερώνει αυτό ακριβώς που σκέφτεται, και δεν θα έπρεπε να εκπλήσομαι. Πολύ πιο εύκολα πιστεύει κάποιος μια γυναίκα που βρίσκεται στη φυλακή για κλοπή, παρά μία που έχει καταδικαστεί σε ισόβια για ανθρωποκτονία. Δεν είναι η πρώτη φορά που δεν με πιστεύουν, και ξέρω πως η εκδοχή μου δεν έχει την παραμικρή σημασία. Όταν ο επιθεωρητής φεύγει, έρχονται οι σκέψεις που μου λένε πως ίσως μου άξιζε ό,τι έπαθα.

Είναι Σεπτέμβρης και έχουν περάσει σχεδόν έξι χρόνια από τότε που σκότωσα τον σύζυγό μου.

ΜΟΝΑΧΑ ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ άνθρωποι από το προσωπικό του νοσοκομείου επιτρέπεται να βρίσκονται κοντά μου. Η Χέ-λεν και μερικοί ακόμα εναλλάσσονται σε βάρδιες όλο το εικοσιτετράωρο, πάντοτε υπό την παρουσία ενός ένστολου αστυνομικού, ωστόσο κάποιες φορές βλέπω κι άλλα μέλη του προσωπικού να στέκονται και να με κρυφοκοιτάζουν από το παραθυράκι της πόρτας. Έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, όλοι γνωρίζουν ποια είναι η ασθενής από τη φυλακή της Μπίσκοπμπεργ. Σίγουρα θα έχει γραφτεί στα πρωτοσέλιδα όλων των εφημερίδων της χώρας, καθώς ήμουν πασίγνωστη, λόγω της μητέρας μου, προτού καταδικαστώ για ανθρωποκτονία.

Οι φήμες θα αρχίσουν πάλι να δίνουν και να παίρνουν. Στις καντίνες των χώρων εργασίας, ο κόσμος θα το συζητάει και θα κάνει υποθέσεις. Στα σπίτια, στα σαλόνια μπροστά από τις τηλεοράσεις, καθώς οι ρεπόρτερ θα διηγούνται, για άλλη μία φορά, την ιστορία του αγαπημένου παιδιού της δημοφιλούς τραγουδίστριας, το οποίο έγινε δολοφόνος. Αυτή η ιστορία δεν θα τελειώσει ποτέ.

Δεν θέλω να το σκέφτομαι. Δεν θέλω να θυμάμαι όλα όσα έχω χάσει. Προτιμώ χίλιες φορές να κείτομαι σε αυτό το κρεβάτι πνιγμένη σε ένα σύννεφο μορφίνης και να μην αντιλαμβάνομαι τα βλέμματα, τα κουτσομπολιά και τους ψιθύρους.

Δεν θέλω να ξέρω τίποτα για τη σαδιστική ικανοποίηση των ανθρώπων από την άσχημη κατάληξη της Ηλιαχτίδας. Μου φτάνει ο πόνος από τις πληγές που καίνε σε ολόκληρο το κορμί μου, το σφίξιμο από τα ράμματα στο μέτωπο και στο μάγουλο, η πλήρης ακινησία, επειδή με έχουν συνεχώς δεμένη στο κρεβάτι. Λες και θα μπορούσα να το σκάσω στην κατάσταση που βρίσκομαι. Ρώτησα τον αστυνομικό πού νομίζει ότι θα μπορούσα να πάω αν δεν μου φορούσαν χειροπέδες, και αν με φοβάται, αν πιστεύει πως είμαι όντως επικίνδυνη. Μια νοσοκόμα, με το που το άκουσε, εξαφανίστηκε από το δωμάτιο. Ακόμα και ακινητοποιημένη, η τρελή, καταδικασμένη σε ισόβια δολοφόνος σκορπάει γύρω της τον τρόμο.

Κατόπιν τούτου, ο αστυνομικός έδεσε τις χειροπέδες μου με αλυσίδα στον σκελετό του κρεβατιού, κι έτσι μπορώ πλέον να τρώω μόνη μου. Όλοι, ωστόσο, φροντίζουν να μην αφήνουν αντικείμενα πάνω στο τραπέζι και ελέγχουν πως δεν έχω κλέψει κάποιο μαχαίρι ή πιρούνι, όταν έρχονται για να πάρουν τον δίσκο.

Η γιατρός με επισκέπτεται για να εξετάσει τα τραύματά μου, και όταν μου βγάζει τον νάρθηκα, ρίχνω μια ματιά. Μια οδοντωτή τομή διατρέχει ολόκληρο τον αριστερό μηρό μου και εκτείνεται μέχρι την άνω κοιλία μου. Μεγάλα ράμματα κρατούν κλειστή την πληγή, λες και χρησιμοποίησαν ένα γιγάντιο συρραπτικό. Το δέρμα μου είναι φριχτά πρησμένο και αποχρωματισμένο.

Εκείνη αφαιρεί τις γάζες από το κεφάλι μου, μιας και πρέπει να κόψει τα ράμματα στη γραμμή των μαλλιών και στο

πρόσωπο. Τη ρωτάω πώς βλέπει τα πράγματα, και ανοίγει το στόμα για να μου απαντήσει, αλλά το κλείνει αμέσως. Στρέφει το βλέμμα στη Χέλεν, η οποία φέρνει έναν μικρό καθρέφτη και μου τον δίνει. Παρατηρώ την πληγή που ξεκινάει από το τριχωτό της κεφαλής, περνάει μέσα από το αριστερό μου φρύδι και καταλήγει στο αφτί, αφού πρώτα σχηματίζει ένα ημικύκλιο. Το δέρμα μου έχει πάρει βαθυκόκκινες και μπλε αποχρώσεις. Τα άκρα της πληγής έχουν ενωθεί, ωστόσο εξακολουθούν να είναι φουσκωμένα κι άσχημα στην όψη. Το πρόσωπό μου έχει παραμορφωθεί εντελώς.

Με τα δάχτυλα αγγίζω προσεκτικά τα ράμματα. Ένα μακάβριο εργόχειρο, με χοντροκομμένους μπλάβους κόμπους. Μουρμουρίζω πως θα μπορούσα άνετα να παίζω σε ταινίες τρόμου.

«Ευτυχώς που δεν έχασες την όρασή σου», λέει η γιατρός.

Η Χέλεν μου παίρνει τον καθρέφτη. Η έκφρασή της μαρτυράει θλίψη. Προσπαθώ να της χαμογελάσω, αλλά το χαμόγελό μου την αναγκάζει να χαμηλώσει το βλέμμα.

Η γιατρός αφαιρεί τα ράμματα και κολλάει λευκοπλάστ πάνω στην ουλή. Δεν χρειάζομαι πια τις γάζες. Στην αριστερή μου πλευρά πετάγονται πετσοκομμένες τούφες μαλλιών και η περιοχή του μετώπου μου γύρω από το λευκοπλάστ είναι εντελώς παγωμένη.

«Πρέπει να με βοηθήσεις, Χέλεν», ψιθυρίζω μόλις φεύγει η γιατρός και μας αφήνει μόνες. «Δες πώς έχω γίνει».

«Και πώς θες να σε βοηθήσει, δηλαδή;» ρωτάει ο αστυνομικός, λες και σχεδιάζουμε κάποια απόπειρα απόδρασης.

Ούτε η Χέλεν ούτε εγώ του δίνουμε σημασία.

«Θέλω να τις ξεφορτωθώ», της λέω και πάνω τις κοντές τούφες των μαλλιών μου. «Δεν μπορώ να είμαι έτσι. Μοιάζω σαν να πέρασε από πάνω μου μηχανή του γκαζόν».

«Ναι, θα το φροντίσουμε αυτό», μου απαντάει με φωνή στην οποία προσπαθεί να δώσει έναν τόνο αισιοδοξίας. «Για την ώρα προσπάθησε να ξεκουραστείς. Φαίνεται πως το χρειαζεσαι».

Αφού φεύγει, μένω να κοιτάζω το ταβάνι. Η Χέλεν έχει δίκιο, χρειαζομαι ξεκούραση και ύπνο περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Όμως μου είναι αδύνατον. Οι σκέψεις με σφίγγουν σαν στενό σάβανο. Με έχουν περικυκλώσει, και αδυνατώ να τους ξεφύγω.

Καρφώνω τα μάτια στους λαμπτήρες φθορισμού στο ταβάνι και σκέφτομαι το πρόσωπο στον καθρέφτη. Μοιάζω με ζωντανή νεκρή. *Νιώθω* σαν ζωντανή νεκρή. Το σώμα αυτό δεν είναι το δικό μου. Ανήκει σε ένα πλάσμα που δεν μπορεί καν να χαρακτηριστεί ανθρώπινο. Είναι ένα πετσοκομμένο πτώμα. Αλλά ένα πτώμα δεν έχει αισθήματα, και τα δάκρυα που τρέχουν πάνω στα μάγουλά μου οφείλονται στο ισχυρό φως, το οποίο κάνει τα μάτια μου να τσουζούν και να δακρύζουν. Αυτό λέω στον εαυτό μου.

Στην επόμενη βάρδια, η Χέλεν φέρνει μια κουρευτική μηχανή. Κάθομαι σε μια καρέκλα στη μέση του δωματίου, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά μου και μια πετσέτα πάνω στους ώμους. Με ρωτάει πόσο θέλω να μου τα πάρει, κι εγώ της απαντώ: «Πάρ' τα όλα».

Η μηχανή βουίζει αδιάκοπα, και με κάθε τούφα που πέφτει, νιώθω πως ανακτώ ολοένα και περισσότερο τον έλεγχο αυτής της άσχημης, τρομακτικής γυναίκας που αντίκρισα στον καθρέφτη. Σίγουρα θα της άρεσε να με δει να καταρρέω

μετά το κούρεμα, έχοντας στερηθεί τα ξανθά μου μαλλιά, τα οποία λάτρευα από μικρή και φρόντιζα πάντοτε. Δεν λογαριάζει πως θέλω να της αποδείξω ότι δεν με νοιάζει τίποτα πια. Πως αποδέχομαι την πρόκληση χωρίς να χύσω περισσότερα δάκρυα απ' όσα έχω ήδη ξοδέψει.

Έπειτα η Χέλεν με αφήνει να επιθεωρήσω το αποτέλεσμα στον καθρέφτη.

«Πώς νιώθεις;» με ρωτάει. «Ελπίζω να μην το μετάνιωσες».

Θα μπορούσα να της πω ότι και να μετανιώνεις για κάτι, τίποτα δεν αλλάζει, πως δεν μπορείς να πάρεις πίσω αυτά που έχουν ήδη γίνει, αλλά κρατάω το στόμα μου κλειστό.

Η Χέλεν έχει λύσει τα μαλλιά της, και θαυμάζω τις μαύρες μπούκλες που πέφτουν πάνω στους ώμους της.

«Και τα δικά μου μαλλιά ήταν όμορφα κάποτε», λέω και της εξηγώ πως είχαν γίνει εντελώς ξηρά εξαιτίας του φτηνού σαμπουάν στη φυλακή.

Η Χέλεν απαντάει πως είναι σημαντικό να χρησιμοποιείς τα σωστά προϊόντα για τα μαλλιά, κι εκείνη τη στιγμή μοιάζουμε σαν δυο καθημερινές γυναίκες που μοιράζονται μια συνηθισμένη στιγμή στη ζωή τους. Στη συνέχεια τη ρωτάω πώς βρίσκει τη νέα μου εμφάνιση.

«Είσαι πολύ όμορφη, Λίντα», μου λέει ψέματα. «Σου πάει πολύ».

Δεν με πειράζει που δεν το εννοεί. Ξέρω πως τώρα μοιάζω όντως με το τέρας που όλοι πιστεύουν ότι είμαι.

«Λίντα, κοίτα εδώ!»

«Εδώ, Λίντα, χαμογέλα μας λίγο!»

Τα μακριά μου μαλλιά είναι τέλεια. Μου τα έχει χτενίσει ο κομμωτής που εμπιστεύομαι για τέτοιες περιπτώσεις. Φοράω ένα ακριβό φόρεμα διάσημου σχεδιαστή για να παραστώ στα βραβεία Γκράμι μαζί με τον σύζυγό μου. Κάνω στροφές πάνω στο κόκκινο χαλί και χαρίζω σε όλους το πιο πλατύ μου χαμόγελο, όπως ακριβώς έκανε και η μαμά σε όλη μου τη ζωή. Τα φλας από τις φωτογραφικές μηχανές αστράφτουν, κι εγώ συνεχίζω να χαμογελάω. Ο Σίμον ισιώνει το σακάκι του, τυλίγει το χέρι του γύρω από τη μέση μου, και ποζάρουμε για άλλη μία φωτογραφία. Με σφίγγει πάνω του. Είναι υποψήφιος για δύο βραβεία, και είμαι τόσο περήφανη για εκείνον. Μαζί λάμπουμε. Λάμπουμε από ευτυχία και επιτυχία.*

«Η Κάθι θα έρθει;» φωνάζει ένας δημοσιογράφος.

«Πού είναι;» ρωτάει ένας άλλος. «Είναι άρρωστη; Τι της έχει συμβεί;»

Το επόμενο δευτερόλεπτο, οι φωνές τους υψώνονται από παντού, κι εγώ, ως απάντηση στις ερωτήσεις για τη μαμά, χαμογελάω ακόμα περισσότερο. Δεν δείχνω με την έκφρασή μου τι ακριβώς αισθάνομαι. Κάτω από έναν καταγισμό φλας, μέσα από ένα ποτάμι ψιθύρων και μουρμουρητών, διασχίζω το κόκκινο χαλί κρατώντας το χέρι του Σίμον.

* Πρόκειται για τα σουηδικά βραβεία Grammi, τα οποία δεν πρέπει να συγχέονται με τα αμερικανικά βραβεία Grammy. (Σ.τ.Μ.)